

Minningarorð um Ásbjörn Joensen, løgtingsmann

Røða hildin í Christianskirkjun í sambandi við Jarðarferðina hjá Ásbjörn Joensen, løgtingsmanni, tann 24. okt. 1993:

«Tað er ein stutt, ein
stokkutt løta,
So fara vit úr hesi verð;
Í himmiri aftur møta.
Vit teimum, sum vit
mistu her.
Sum tú algóði faðir mín,
Í náði leiddi heim til tíns».

Tað var komið langt út á árið. Heystið kom og vetursins bleiku fingrar veittraðu í fjøllunum.

Í hesi fjórðu árstíð er uppperðin við várið komin, sáðið er sáðað – og heystað. Foldin fúnað, fuglurin flogin, fjøllini gingin. Troytt og tigandi legst náttúran í lúkklaði. Hvussu skarst? Hvat náddu vit, og hvat lótu vit liggja?

Óg um sama mundi legði deyðin sína hond á Ásbjörn Joensen, løgtingsmann, og tóð hansara var komin.

Beint í arbeiði og virki sínum fór hann frá okkum, júst sum truplastu málsviðgerðir vóru um at enda. Uppgávurnar, sum liggja fyrri framman, eru torførar og truplar, summi vilja siga ómøguligar, men ikki Ásbjörn. Hann var sannførdur um, atneyðugt var at taka tey stíg, sum nú eru tikin, tí tað var okkum øllum greitt, at samfelag okkara kravdi fólk við áraði og dirvi at loysa felags verk-evni, um tað skuldi eynastat endurreisa búskapin í landinum á einum høgum moralskum støði.

Tað kom dátú við, og tað vardi meg lítið, at samrøðan vit høvdu var hin seinasta í hesum jarðarlívi hansara. Eg persónliga kenni sorg og sákn, eg veit, at aðrir úr øðrum politiskum flokkum, sum hann hevði serstakan

tokka til, og sum hann var góður við, eisini kenna sorg og sákn, men tungast er hetta fyrri Karina, Anikku, Jan, abbaðørnini, familjuna annars – ja, okkum øll.

Sorgin kúgar tykkum og er tung at bera, men einferð verður lættari og varðar í lívi tykkara daga fram, ljósari og litfagrir til allar dagar, um tað liv og tilveru, ið tú áttu saman.

Mín góði vinur og politiski samstarvsfelagi hevur burturav æviskeiði sínum latið ótrúliga nógv til tey mongu ábyrgdarstørv, hann átók sær til frama fyrri Føroya ungdom, heimbygd sína og fyrri Føroyar.

Uppvøxturin í Klaksvík í eini tíð, tá hart stóð á, bæði í tríatíðunum og undan heimshardaganum, er persónliga og politiska trúgv hansara á Føroyar búnað og ment soleiðis, at hansara lutur í stríðinum fyrri heimaðki hansara og fyrri landið alt er rist í klettur okkara, í søgu okkara.

Teyr tímar, dagar, vikur, mánaðir og ár, ið hann mátti vera heimanfrá, er tað offur, ið slíkir menn og avvarðandi teirra munnu liva við. Og var hetta nógv meira enn rimiligt at krevja av einum einstøkum menniskja.

Tað eru fáir føroyingar, ið hava orkað tey avrik, ið Ásbjörn frandi. Hann menti Tekniska skúlan her, Sjúkrahúsið, hann var eisini vinnulivsmáður. Hann hevði týðandi kommunalpolitisk ábyrgdarstørv, og tað sera krevjandi tingarbeiðið, ið hann átók sær, í mongum og týðandi lögtingsnevndum eins og arbeiðið sum landsstýrismaður – stórv saknur verður í honum á Føroya Løgtingi.

Ásbjörn hevði dirvið til

allar hesar uppgávur, og megnaði tær. Hansara partur lá ongantið eftir.

Tað, sum sermerkti Ásbjörn sum menniskja var hansara eyga fyrri hvat var rangt og rætt, hann dugdi at skilja onnur menniskju og virðing hansara fyrri medmenniskjunum – sum hann hevði álit á – var treytaleys og var hann altíð við tí góða orðinum.

Her er í dag ein stór mannfjöld komin saman fyrri í felag at siga Ásbjörn Joensen tækk og eitt seinasta farvæl.

Tíðina síðani ung- og manndómsárni liggur eitt langt lívsskeið í stríði og strevi spælt á øllum teimum streigjum við øllum teimum talentum, ið Skaparin gav honum.

Tað er sagt okkum í Biblíuni, at tann, ið nógv hevur, skal meira verða givið, og tann, ið lítið hevur, frá honum skal takast tað lítil, hann hevur.

Hetta kann tykjust ólogiskt og ósosialt, men tá ein lesur hetta í sambandi við samanhangið, so fáa vit at vita, at tann, sum ger brúk av talentum sínum, honum skal enn meira leggjast til.

Eg haldi meg av sonnum kunna siga, at hann, ið nú stendur undir børu, hevur nýtt sínar talentur og í arbeiði fingið lagt afturat.

Vit menniskju royna alt lívið at knossa okkum upp um brekkurnar upp á fjallatromina.

Summi koma bert upp á niðasta hamara, onnur koma nakað longur, men fá eru tey, ið koma upp ímóti tromini, og enn færri tey, ið koma heilt upp.

Hann var millum teirra, ið komu heilt upp.

Har kann í mongum lötum bæði vera kalt og einsligt, serstakliga soleiðis sum gongdin í okkara samfelag hevur verið

tey seinna árin.

Deydagin kom tann stóra kvirran, tá tann virksama sálin fór yvir um fjallatromina og inn í ævinleikan.

Allar tær foyrir, ið verðsins stríð hevði merkt hansara andlit við, slættaði deyðin út, tá deyðin gjørdi skilnað millum líkam og sál.

Tað skal vera mín vón, at Skaparin, sum gav talentir, eisini skal geva grøði á tann akur, ið Ásbjörn Joensen hevur verið við til at sáa á ein slíkan hátt, at tað skal koma okkara samfelag til best móguligt gagn.

Vit eru mong, ið fara at sakna Ásbjörn. Vit fara at minnst teg og tina avrik í virðing. Vit fara at royna at fremja tinar hugsjóir í tíansa, tú vildi gjørt og vit fara at arbeiða viðari í tí anda, tú reiðiliga og klárt gav til kennar í arbeiði og medferð tina.

Tað er sárt nú skilnaðarstundin kom, so bráðliga og óvæntað. Vit syrgja, men Harrin troystar.

Nú tú verður borin út úr kirkjuni, fara vit at takka tær fyrri alt og vilja varðveita minnið um teg í hjørtum okkara.

Hann er nú farin um fjallatromina.

Lat okkum siga honum okkara síðsta farvæl við hesum orðum:

«Eitt lítið bil», og ferðamaður móður,
sum lamb seg hvíla
kann við hildans favn.
Brátt gloymast óndir og
hvar tungur róður,
tí har er trygt, í himna
sælu havn.
«Eitt lítið bil», og skuggarnir teir svinna,
og vinin glaður aftur tú
skalt finna.

Lasse Klein

Miðvingar úti og heima

Aftur í ár skipar Bygdarhúsið í Miðvági fyrri ár-ligu bygdarveitsluni, har móguleiki er at hugna sær saman við vinum og kenningum til álvara og gaman. Veitslan verður leygarkvöldið 30. okt. Skráin er minst líka fjølbroytt sum undanfarin ár, við undirhaldi, sangi, upplestri, vísusangi, spurnarkapping og dansi. Byrjað verður kl. 19.30, tá boðið verður til borðs. Matskráin í ár verður óksasteik. Undir borðhaldinum verður vísusangur, har Sámál Ravnsfjall førir fram

nøkur lög. Spurnarkappingin verður undir leiðslu av Mariannu Simonsen. Felagssanginum skipar Jens Eli Ellefsen fyrri. Tað mentiðaða tiltakið er ikki fastlagt enn, men tað verður sum undanfarin ár.

Til dansin fara Skuggar at spæla góðan dansitónleiki. Meðan dansurin er er móguleiki at fáa kaffi og køkur í Matstovuni.

Kostnaðurin fyrri hvønn er 150 kr. Aldursmarkið er 18 ár. Seinasta freist at tekna seg er 27. okt. á tlf. 32921.

Leiðari av Sjóvinnufyriritingini

Søkt verður eftir leiðara til Sjóvinnufyriritingina.

Sjóvinnufyriritingin er nýggjur stovnur undir landinum og eru uppgávurnar hjá stovninum hesar:

– Fyririting av sjóvinnuloggávuni og Skipaskrásetingini, sum er sjóvinnulógin, manningarlógin, mynstringarlógin, sjómanslógin, skipaskrásetingarlógirnar, uppmátning og merking av skipum.

– Samstarv við danskar myndugleikar viðvíkjandi lóg um skipatryggleika.

Tann, ið settur verður, skal hava útbúgving í lögfrøði og/ella hægri sjóvinnuútbúgving eins og umsøjarar við royndum innan økið hava fyrimun.

Starvið verður lønt sambært avtalu millum landsstýrið og avvarðandi yrkisfelag.

Umsóknir skulu verða landsstýrinum í hendi í seinasta lagi **mánadagin 8. november 1993**. Nærri upplýsingar um starvið fáast við at venda sær til landsstýrið – Deildina fyrri fiski- og aðrari vinnu.

á Landsskrivstovuni 22. okt. 1993